

РЕШЕНИЕ

№ 1369

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело
№ 20211100507015 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК и чл.248, ал.3 от ГПК.

С решение №202255829 от 19.11.2020г., постановено по гр.дело №79436/2018г. по описа на СРС, I Г.О., 125-ми състав, е отхвърлен предявения от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, против ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, иск с правно основание чл.59 ЗЗД за връщане на сумата 15395.67 лв., удържана от ищеца и внесена в държавния бюджет такса за произведена електрическа енергия от възобновяеми източници за период 01.01.2014г. - 09.08.2014г., дължима по чл.35а, ал.2 ЗЕВИ /обявена за противоконституционна разпоредба/. С решението е осъдена ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, да заплати на „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, на основание чл.49 ЗЗД във вр. с чл.45 ЗЗД и чл.7 КРБ сумата от 15395.67 лв., удържана от ищеца и внесена в държавния бюджет такса за произведена електрическа енергия от възобновяеми източници за период 01.01.2014г. - 09.08.2014г., дължима по чл.35а, ал.2 ЗЕВИ /обявена за противоконституционна разпоредба/, заедно със законната лихва, считано от датата на предявяването на иска – 17.12.2018г. до окончателното ѝ плащане, както и сторените по делото разноски в размер на сумата от 913.92 лв.. С решението е осъден „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, да заплати на ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, сторените по делото разноски в размер на сумата от 150.00 лв..

С определение №20027836, постановено в закрито съдебно заседание на 29.01.2021г. по гр.дело №79436/2018г. по описа на СРС, I Г.О., 125-ми състав, е оставена без уважение молба /озаглавена искане/ вх.№25185328/11.12.2020г., подадена от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, за изменение на решение №202255829 от 19.11.2020г. в частта за разноските, в която е осъден „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, да заплати на

ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 150.00 лв..

Постъпила е **въззивна жалба от ответника - ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите**, чрез юрисконсулт Д.К., с която се обжалва решение №202255829 от 19.11.2020г., постановено по гр.дело №79436/2018г. по описа на СРС, I Г.О., 125-ми състав, в частта, в която е уважен предявения иск с правно основание чл.49, във вр. с чл.45, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.7 от КРБ, като са присъдени в полза на ищеца - „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, сумата от 15395.67 лв., представляваща удържана от ищеца и внесена в държавния бюджет такса за произведена електрическа енергия от възобновяеми източници за период 01.01.2014г. - 09.08.2014г., дължима по чл.35а, ал.2 ЗЕВИ /обявена за противоконституционна разпоредба/, заедно със законната лихва, считано от датата на предявяването на иска – 17.12.2018г. до окончателното ѝ плащане, както и сторените по делото разноси в размер на сумата от 913.92 лв.. На първо място са релевирани са съображения за недопустимост на обжалваното решение, тъй като се твърди, че спорът е неподведомствен на гражданския съд. Поддържа се, че ищецът е предявил иск за обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в удържани такси в резултат на упражняваната от страна на Народното събрание законодателна власт. В тази връзка се твърди, че органите на съдебната власт нямат правомощия да осъществяват контрол за законосъобразност на актове, съставляващи упражняване на законодателната власт от Народното събрание. Поддържа се още, че ДЪРЖАВАТА не може да носи отговорност за своята нормотворческа дейност, като последната не може да се счита за противоправна, тъй като произтича от държавния суверенитет и конституционните правомощия на законодателния орган. Сочи се, че с обявяване на противоконституционност на съответните разпоредби от ЗЕВИ не отпада публичноправният характер на развитото се правоотношение, по което е възникнало задължението за заплащане на процесната такса. Излагат се още доводи за недопустимост на решението и по съображения, че ДЪРЖАВАТА не е процесуалноправно легитимирана да отговаря по предявения иск, тъй като няма качеството възложител по отношение на народните представители от 42-рото НС. Държавата отговаря за вреди от незаконни актове или законосъобразни действия/бездействия на нейни длъжностни лица, но в лицето на съответния правосубектен държавен орган. В тази връзка се сочи, че надлежен ответник по предявения иск се явява Народното събрание, което притежава самостоятелна правосубектност, а не ДЪРЖАВАТА. Излагат се и подробни съображения за неправилност на решението в обжалваната част, тъй като се твърди, че по делото не са доказани елементите от фактическия състав на отговорността по чл.49 ЗЗД и по-конкретно - в какво се изразява деянието, кога и от кого е извършено, в какво се изразява неговата противоправност, доколкото не се сочи конкретна правна норма, която ответникът да е нарушил, налице ли е причинна връзка между противоправното поведение на ответника и твърдените имуществени вреди. Твърди, че от страна на първоинстанционния съд не е обсъдена вината като елемент от фактическия състав за възникване отговорността на ответника. Поддържат се аргументи, че обявяването на противоконституционност на закон само по себе си не обуславя възникването на гражданска отговорност за ДЪРЖАВАТА по отношение на частноправни субекти, тъй като такава последица от обявяването на противоконституционност от страна на Конституционния съд не е предвидена в закон. Обявените за противоконституционни норми спират да се прилагат занапред, решението на Конституционния съд има действие занапред, без обаче да възниква гражданска отговорност за вреди, подлежащи

на обезвреда по исков ред от гражданския съд. В тази връзка се твърди, че платеното на основание чл.35а от ЗЕВИ е законосъобразно и не представлява причинена имуществена вреда за ищеца. Сочи се още, че по делото е останал недоказан факта, че удържаните от ищцовото дружество суми за държавни таксиса постъпили като приход в държавния бюджет. Твърди се, че по делото са останали недоказани оплакванията на ищеца за допуснати нарушения на правото на ЕС. Поддържа се своевременно заявеното възражение за погасяване на исковата претенция по давност, като се твърди, че неправилно първоинстанционния съд е приел същото за неоснователно. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да обезсили решението в обжалваната част, евентуално - да го отмени като неправилно и незаконосъобразно и постанови друго, с което да отхвърли предявения иск с правно основание чл.49, във вр. с чл.45, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.7 от КРБ. Претендира направените по делото пред двете съдебни инстанции разноски. Представя списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение по реда на чл.78, ал.5 от ГПК относно претендираните от въззиваемата страна разноски за адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция.

Въззиваемата страна - „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, чрез процесуален представител адв.Г. В., депозира в срока по чл.263, ал.1 ГПК писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на постъпилата въззивна жалба. Излага се, че обжалваното съдебно решение е законосъобразно, постановено при правилно обсъждане на релевантните по делото доказателства и при спазване на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че по делото са доказани всички предпоставки, обуславящи ангажирането на гаранционно-обезпечителната отговорност на ДЪРЖАВАТА в резултат на противоправното поведение на длъжностните лица, съставляващи колективен държавен орган – Народното събрание, изразяващо се както в приемане на противоконституционен закон, така и в бездействие – неуреждане на възникналите в резултат на прилагането на противоконституционни разпоредби правни последици по реда на чл.22, ал.4 от Закона за Конституционния съд в двумесечен срок, предвиден в ПОДНС. Поддържа се още, че в резултат на противоправното поведение на законодателя в имуществената сфера на ищеца е причинена имуществена вреда, изразяваща се в невъзможността да реализира приход от цена на ел.енергия в размер, предмет на предявения иск. Подробни съображения са изложени в писмения отговор, както и в писмена защита. По същество моли съда да постанови съдебен акт, с който да потвърди обжалваното първоинстанционното решение в обжалваната част. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция. Представя списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност относно претендираните от въззивника размер на юрисконсултско възнаграждение.

Постъпила е **частна жалба** от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, чрез процесуален представител адв.Г. В., с която се обжалва определение №20027836, постановено в закрито съдебно заседание на 29.01.2021г. по гр.дело №79436/2018г. по описа на СРС, I Г.О., 125-ми състав, с което е оставена без уважение молба /озаглавена искане/ вх. №25185328/11.12.2020г., подадена от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, за изменение на решение №202255829 от 19.11.2020г. в частта за разноските, в която е осъден „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, да заплати на ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 150.00 лв.. Наведени са доводи за незаконосъобразност на атакуваното определение като постановено при неправилно тълкуване и прилагане на закона. Твърди се, че неправилно първостепенният съд е приел, че след като е разгледал двата иска,

предявени при условие на евентуалност, и е уважил евентуалния, то относно отхвърления главен иск ответникът има право на разноски и такива са му присъдени за юрисконсултско възнаграждение. Поддържа се, че когато с една искова молба са предявени евентуално съединени иски дължимата държавна такса е една, съгласно правилото по чл.72, ал.1 ГПК, съответно едно е и адвокатското възнаграждение на процесуалния представител, предвид на което в хипотеза, в която ответникът е осъден по евентуалния иск, не му се следват разноски по отхвърления главен иск. По тези аргументи моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното определение и да уважи направеното искане вх. №25185328/11.12.2020г., подадено от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, за изменение на решение №202255829 от 19.11.2020г. в частта за разноските, като приеме, че претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение по отношение на отхвърления главен иск е неоснователна и като такава се остави без уважение.

Ответникът по частната жалба - ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, чрез юрисконсулт Д.К., депозира писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на подадената частна жалба. Твърди се, че обжалваното определение е правилно и законосъобразно, постановено при съобразяване с разпоредбите на закона и установената съдебна практика. Сочи се, че след като съдът е разгледал и отхвърлил предявения главен иск по чл.59 от ЗЗД, на основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноски, съобразно отхвърлената част от иска. В тази връзка се поддържа, че правилно СРС след като с обжалваното решение е отхвърлил предявения главен иск по чл.59 от ЗЗД е присъдил в полза на ответника по делото - ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да остави без уважение като неоснователна подадената частна жалба.

Предявени са от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, срещу ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, при условията на субективно съединяване главен иск с правно основание чл.59 от ЗЗД и при условията на евентуалност иск с правно основание чл.49 вр. с чл.45, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.7 от КРБ.

С оглед предмета на подадената въззивна жалба съдът приема, че на въззивен контрол подлежи постановеното първоинстанционно решение в частта, в която е уважен предявения при условията на евентуалност иск с правно основание чл.49 вр. с чл.45, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.7 от КРБ. В останалата част първоинстанционният съдебен акт като необжалван е влязъл в сила.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са правилно обсъдени и преценени към релевантните за спора факти и обстоятелства.

В случая между страните не е налице спор, а се установява и от ангажираните писмени доказателства следните обстоятелства: през исковия период ищецът е собственик на фотоволтаична електрическа централа – „Д.Е.-Мелница“, находяща се в поземлен имот – УПИ I-26100, в землището на с.Мелница, община Елхово, обл.Ямбол,

и същият се явява производител на електрическа енергия от възобновяеми източници; с договор за изкупуване на електрическа енергия, произведена от независим продавач №513/15.06.2012г., сключен между „Д.Е.“ ЕООД в качеството на производител и "ЕВН България Електроснабдяване" АД в качеството на купувач, по силата на който продавачът произвежда електрическа енергия от възобновяеми източници чрез енергиен обект - фотоволтаична електрическа централа „Д.Е.-Мелница“, нахояща се в поземлен имот – УПИ I-26100, в землището на с.Мелница, община Елхово, обл.Ямбол, а купувачът изкупува по преференциални цени цялото количество произведена и доставена от продавача активна електрическа енергия от възобновяеми източници; на 04.12.2013г. народните представители от 42-рото Народно събрание са приели §6, т.2 и т.3 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014г., с които се създават [чл.35а, ал.1, ал.2 и ал.3](#), [чл.35б, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4](#), [чл.35в, ал.1, ал.2 и ал.3](#) и [чл.73, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4](#) в ЗЕВИ, а съгласно нормата на [чл.35а ЗЕВИ](#) от производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия се събира такса в размер на 20 % от цената на произведената енергия; както и с [решение №13 от 31.07.2014г. на Конституционния съд на Република България, постановено по конст. дело №1/2014г.](#), са обявени за противоконституционни §6, т.2 и т.3 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014г., с които са създадени [чл.35а, ал.1, ал.2 и ал.3](#), [чл.35б, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4](#), [чл.35в, ал.1, ал.2 и ал.3](#) и [чл.73, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4](#) в ЗЕВИ /обн.ДВ, бр.109 от 2013г./.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението в обжалваната част е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за основателност на предявения от „Д.Е.“ ЕООД срещу ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, при условията на евентуалност иск с правно основание [чл.49](#) вр. с [чл.45, ал.1 ЗЗД](#) във вр. с чл.7 от КРБ. За да постанови обжалваното съдебно решение, в частта, в която е уважен изцяло предявения при условията на евентуалност иск с правно основание [чл.49](#) вр. с [чл.45, ал.1 ЗЗД](#) във вр. с чл.7 от КРБ, първоинстанционният съд е приел, че ищецът (чиято е доказателствената тежест, съгласно чл.154, ал.1 ГПК и чл.8, ал.2 ГПК) е доказал по безспорен и категоричен начин, чрез т.нар. пълно доказване (изключващо всякакво съмнение), че са налице всички кумулативно изискуеми предпоставки, обуславящи гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника - ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е

обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. Крайният извод на СРС за основателност на предявения при условията на евентуалност иск с правно основание [чл.49](#) вр. с [чл.45, ал.1 ЗЗД](#) във вр. с [чл.7](#) от КРБ е обоснован при правилна преценка на събраните по делото доказателства и при правилно прилагане на материалния закон. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за основателност на предявения при условията на евентуалност иск с правно основание [чл.49](#) вр. с [чл.45, ал.1 ЗЗД](#) във вр. с [чл.7](#) от КРБ, като на основание [чл.272 ГПК](#) препраща към тях. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /[чл.272 ГПК](#)/. Доводите в жалбата са изцяло неоснователни.

Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави следното:

На първо място въззивният съд следва да разгледа релевираните във въззивната жалба възражения за недопустимост на обжалваното решение, които счита за неоснователни.

Изложените в обжалваното решение аргументи досежно неоснователността на довода за липсата на подведомственост на спора от гражданския съд напълно се споделят от настоящия състав, който счита изложените мотиви за правилни и законосъобразни. Само за пълнота въззивният съд намира да отбележи следното: В конкретния случай предмет на предявения иск е вземане, произтичащо от деликт, поради което неоснователен се явява доводът на въззивника, че спорът между страните не е подведомствен на гражданските съдилища. С обявяването на противоконституционността на [чл.35а](#) и сл. [отЗЕВИ](#) отпада характерът на публично държавно вземане на платените от ищеца такси, поради което претенцията за връщането им от държавата обуславя подсъдност на спора на гражданските съдилища (в посочения смисъл - [определение №634/12.12.2017г. по ч.т.д. №2496/2017г.](#) по описа на ВКС, I Т.О.; [определение №796/20.12.2017г. по ч.т.д. №2206/2017г.](#) по описа на ВКС, II Т.О.; [определение №86/31.01.2018г. по ч.т.д. №3001/2017г.](#) по описа на ВКС, II Т.О., [определение №157/2.03.2018г. по ч.т.д. №432/2018г.](#) по описа на ВКС, II Т.О.). Доводите относно реда за осъществяване на контрол върху законодателната дейност на НС, във връзка с [чл.22, ал.4 ЗКС](#) са относими към основателността, а не към допустимостта на иска.

На следващо място не могат да бъдат споделени доводите на въззивника във връзка с липсата на процесуална легитимация на ДЪРЖАВАТА като ответник в производството. Съгласно [чл.7](#) от Конституцията на Република България ДЪРЖАВАТА отговаря за вредите, причинени от незаконни актове или действия на Народното събрание като държавен орган и на народните представители като длъжностни лица. ДЪРЖАВАТА е специфична форма на политическа организация на обществото и управление на социалните процеси и съществува и функционира чрез системата от държавни органи. ДЪРЖАВАТА и нейните органи не са различни правни субекти в отношения на разделност, а са органически обединени и интегрирани в едно цяло. Конкретният държавен орган не може да бъде отделен от това цяло, тъй като неговите правомощия произтичат от държавата и той ги упражнява от нейно име. Държавният орган не може да съществува извън системата на държавните органи, нито пък може да упражнява правомощията си отделно от държавата. С оглед на това действията на държавния орган се явяват действия на самата държава. Поради това, в случаите, когато от действията или бездействията на държавния орган бъдат

причинени вреди на трети лица, отговорността за тях се носи от ДЪРЖАВАТА. Затова за държавния орган не възниква самостоятелна отговорност за причинените на третите лица вреди, която да съществува едновременно с отговорността на ДЪРЖАВАТА за същите вреди. Отговорността на ДЪРЖАВАТА за вреди може да бъде реализирана чрез предявен против самата нея иск, а в случаите, когато това е допустимо - и чрез иск, предявен против причинилия увреждането неин орган, в който случай последният има качеството на процесуален субституент. Във втория случай ДЪРЖАВАТА не става страна по делото, но е обвързана от постановеното по него решение. Когато вредите са причинени от действията или бездействията на няколко държавни органа, искът за обезщетение може да бъде предявен против всички или някои от тях, при условията на солидарност, тъй като се касае до една отговорност на един и същи правен субект - ДЪРЖАВАТА. Недопустимо е предявяването на иск за обезщетение против ДЪРЖАВАТА и против нейния орган, който е причинил вредите, в едно и също производство. Предявеният иск не може да бъде разгледан едновременно по отношение на носителя на задължението и по отношение на неговия процесуален субституент, който извършва действия в процеса от свое име /в посочения смисъл - [решение №72 от 21.04.2020г. по гр.дело №2377/2019г.](#) по описа на ВКС, IV Г.О. и [решение №71 от 06.04.2020г. по гр.дело №3804/2019г.](#) по описа на ВКС, IV Г.О. /.

Неоснователни се явяват доводите за недопустимост на иска поради невъзможност да бъде ангажирана отговорността на народните представители, респ. на Народното събрание като колективен орган. Допустимостта на иска се извежда от твърденията на ищеца за възникването на материално правоотношение, част от което е спорното материално право. В случая, в исковата молба са изложени доводи, че ДЪРЖАВАТА следва да отговаря като възложител по смисъла на [чл.49 от ЗЗД](#) за вреди, настъпили от противоконституционен закон, като дали тя има такова качество и респективно е пасивно материалноправно легитимирана да отговаря за това, с оглед особеностите на приелите закона народни представители, е въпрос по същество на спора.

По горните аргументи въззивният съд намира, че възникналият между страните правен спор, касаещ вземане, произтичащ от деликт, е подведомствен на гражданския съд, предвид на което постановеното първоинстанционно решение се явява валидно и допустимо. Изложените в обратния смисъл доводи във въззивната жалба са изцяло неоснователни и не намират опора в закона и доказателствата по делото.

По правилността на съдебното решение в обжалваната част съдът приема следното:

Отговорността по [чл.49 ЗЗД](#) е обективна, има гаранционно-обезпечителна функция и е за чужди виновни противоправни действия. По така предявения иск следва да се установят следните елементи от фактическия състав, пораждащ тази отговорност: противоправно действие или бездействие от страна на лице, на което е възложено извършване на някаква работа, причиняване на вреда - при или по повод изпълнението на възложената работа, както и причинна връзка между противоправното поведение и вредоносния резултат.

На първо място в конкретния случай следва да се посочи, че въззивният съд приема, че е налице възлагане по смисъла на [чл.49 от ЗЗД](#) от страна на ДЪРЖАВАТА по отношение на народните представители от 42-рото Народно събрание. Народното събрание е държавен орган, олицетворяващ законодателната власт, което определя мястото му сред другите държавни органи, които имат своето място в изпълнителната

и съдебната власт или са независими - БНБ, КФН, Сметна палата и др. Народните представители са лица от състава на Народното събрание като държавен орган и са длъжностни лица, както лицата от състава на другите държавни органи и лицата, които осъществяват еднолично функциите на държавен орган. Те имат своя статут със съответните особености: функционален имунитет, имунитет от наказателно преследване и др. Отговорността за вреди е имуществена. ДЪРЖАВАТА може да освободи от тази отговорност и свои служители, които нямат функционален имунитет, но с това тя не освобождава от отговорност себе си. Освободените лица не отговарят имуществено за причинените вреди, нито пред пострадалия, нито по регрес, но с това пострадалият не се лишава от дължимото обезщетение (в натура или пари), тъй като за него отговаря ДЪРЖАВАТА, когато са налице съответните предпоставки за това. В посочения смисъл е постановена и съдебна практика на ВКС - [решение №249 от 15.01.2021г. по гр. дело № 4069/2019г. по описа на ВКС, IV Г.О.](#); [решение №72 от 21.04.2020г. по гр. дело № 2377/2019г. по описа на ВКС, IV Г.О.](#) и [решение №71 от 06.04.2020г. по гр. дело №3804/2019г. по описа на ВКС, IV Г.О.](#), постановени по реда на [чл.290 ГПК](#).

По отношение на противоправността при действията на народните представители при приемане на процесните законови разпоредби, на първо място следва да бъде уточнено правното действие на разпоредбите на [чл.35а – чл.35в от ЗЕВИ](#) и [чл.73 от ЗЕВИ](#) от момента на влизането им в сила до момента на обявяването им за противоконституционни с влязло в сила решение на Конституционния съд, и в този смисъл извършено ли е въз основа на съществуващо и годно правно основание удържането и събирането на държавна такса по реда на [чл.35а-чл.35в от ЗЕВИ](#) за периода преди тези разпоредби да бъдат обявени за противоконституционни с решението на Конституционния съд. В тази насока настоящият съдебен съд съобразява формиращата се еднозначна и безпротиворечива практика на ВКС, както и [решение №3/28.04.2020г. по конст. дело №5/2019г. на Конституционния съд на Република България](#). Съгласно [Решение №207 от 06.01.2021г. на ВКС по гр.дело №4662/2019г. по описа на ВКС, Г.К., III Г.О.](#), за да бъде даден отговор на тези въпроси, следва да бъде изяснен смисълът на разпоредбите на [чл.151, ал.2 от Конституцията](#) и [чл.22, ал.4 от Закона за конституционния съд](#), като се даде тълкуване дали действието занапред на решението на Конституционния съд позволява на съдилищата да прилагат противоконституционна правна норма за развили се преди това правоотношения, дали и в кои случаи и спрямо кои правни субекти такова приложение е възможно. Такива подробни разяснения се съдържат в [решение №3 от 28.04.2020г. на Конституционния съд по конст. дело №5/2019г. /обн., ДВ, бр.42 от 12.05.2020г./](#). Според това решение тълкуването на [чл.151, ал.2 от Конституцията](#) трябва да се основе на универсалния конституционен принцип на правовата държава, чието ядро е върховенството на [Конституцията](#). Съгласно [чл.5, ал.1 от Основния закон, Конституцията](#) е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат. Съществените елементи на правовата държава са отричане на абсолютната власт в държавата, признаване на господството на правото, инкорпориращо най-висшите цивилизационни ценности, гаранции и закрила на личната и политическата свобода чрез разделяне, ограничаване и балансиране при упражняването на държавната власт, както и съдебен контрол. Съдържанието на конституционния принцип на правовата държава се формира от съчетаването на двата елемента - формалния, включващ правната сигурност, и материалния, обхващащ материалната справедливост, който е вътрешно присъща негова характеристика. За да защити конституционния ред, [Конституцията на Република България](#) е създала отделен

и независим държавен орган, който е компетентен да установи с общозадължителна сила противоречието на закон с принципите, ценностите и разпоредбите на Конституцията и по този начин да гарантира върховенството на Конституцията в правната система. Конституционният съд не може да изпълни това свое предназначение, ако се допусне решенията на Конституционния съд за противоконституционност на актове на Народното събрание и на президента да имат единствено характер на декларация без правни последици. Разпоредбата на чл.151, ал.2, изр.3 от Основния закон дава предимство на правната сигурност, като възприема правилото за действието занапред на решенията на Конституционния съд. Това правило е смекчено в Закона за Конституционен съд, който изисква възникналите правни последици от противоконституционния акт да се уредят от органа, който го е постановил (чл.22, ал.4 ЗКС). По този начин е постигнат баланс между повелата за правна сигурност и правната справедливост. За да се постигне и правната справедливост обаче, Народното събрание трябва да изпълни задължението си да уреди възникналите от прилагането на противоконституционната правна норма правни последици. Правилото, че решенията на Конституционния съд действат занапред, не е абсолютно и от него има изключения, които могат да се обосноват с цялостната конституционноправна уредба. От значение за действието на решението на Конституционния съд спрямо заварените правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, е тълкуването на съдържанието на разпоредбата на чл.150, ал.2 от Конституцията, уреждаща контрола за конституционособразност, упражняван по конкретен повод. Разпоредбата задължава ВКС и ВАС да спрат производството по делото и да внесат въпроса в Конституционния съд, когато установят несъответствие между закона, приложим по висящото пред тях дело, и Конституцията. Нормата цели да осуети решаването на висящото дело съобразно един твърдян противоконституционен, порочен закон и затова постановява то да бъде спряно, за да се изчака произнасянето на Конституционния съд. Спирането би се лишило от смисъл, ако делото трябва да се реши съобразно противоконституционен закон. Прилагането на обявения за противоконституционен закон към висящо производство е в противоречие с принципа на върховенството на Конституцията и нарушава забраната на чл.5, ал.1 от Конституцията. Нито един закон не може да противоречи на Конституцията. Ако противоречи, той не е част от правната система, а следователно не е приложимо право, което единствено има значение за решаването на правни спорове. Спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. Целта е да се осуети постановяване на съдебни решения в противоречие с решението на Конституционния съд и следователно уронващи върховенството на Конституцията. Противното разбиране е несъвместимо с върховенството на Конституцията, с нейното непосредствено действие, с духа и принципите на правовата държава. Утвърденият в Конституцията принцип на справедливост (материалният елемент на принципа на правовата държава), както и разпоредбата, че правораздаването се осъществява от съдилищата (чл.119, ал.1 от Конституцията) означава, че конституционна ценност представлява не толкова постановяването на самото решение от съд, а по-скоро постановяването на справедливо съдебно решение. Формалното правораздаване от съд не е справедливостта, която е утвърдена в Конституцията и се защитава и закриля от нея. Цялостната конституционна уредба цели законът, който противоречи на Конституцията, да не бъде приложен, да не възникнат противоконституционни и в този смисъл несправедливи правни последици от прилагането на такъв правен акт и да не бъдат нарушени правата на личността.

Следователно конституционните разпоредби на чл.151, ал.2, изр.3 и чл.150, ал.2 имплицитно съдържат идеята, че правилото за действие "занапред" се прилага, освен ако не води до крайна несправедливост. В крайна сметка правната сигурност не се отнася до релативна стабилност на правния ред, основана на законност, а е сигурност, основана единствено на валиден закон. Ето защо, крайният извод на Конституционния съд, отразен в т.2 на [решение №3 от 28.04.2020г. на Конституционния съд по конст.дело №5/2019г.](#), е в смисъл, че по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага.

В случая нормата на [чл.35а ЗЕВИ](#) за периода от 01.01.2014г. до 09.08.2014г., преди да бъде обявена за противоконституционна с [решение №13/31.07.2014г. по конст.дело №1/2014г.](#) на Конституционния съд, представлява приложимо право в отношенията между добросъвестните правни субекти с оглед правната сигурност, уредена [чл.151, ал.2, изр.3 от Конституцията](#), когато няма повдигнат спор пред съда. Правните субекти имат основание да предполагат, че приетата от легитимния орган правна норма е конституционносъобразна и да изпълнят породените от нормата задължения или да се възползват от предоставените от нея права. Това обаче не означава, че съдът може да приложи разпоредбата на [чл.35а ЗЕВИ](#), след като тя е била обявена за противоконституционна преди завеждане на исковата молба, макар правоотношението да се е развило в минал момент. Когато е заведена исковата молба, свързана с приложението на [чл.35а ЗЕВИ](#) и Конституционният съд вече се е произнесъл с [решение №13/31.07.2014г. по конст.дело №1/2014г.](#), че тази норма е противоконституционна, има висящо съдебно производство. Налице е изключението от правилото на [чл.151, ал.2, изр.3 от Конституцията](#) за действието на решението на Конституционния съд занапред. При това изключение и в съответствие с [чл.150, ал.2 от Конституцията](#), съдът не прилага противоконституционна норма, макар тя да е действала в иския период преди приемане на решението на Конституционния съд. Не е необходимо буквално да се изпълни разпоредбата на [чл.150, ал.2 от Конституцията](#) и Върховният касационен съд да спира производството, тъй като Конституционният съд вече се е произнесъл и е прогласил противоконституционността на [чл.35а ЗЕВИ](#). Достатъчно е ВКС да се съобрази с това задължително за всички решение, което е пречка да се приложи нормата на [чл.35а ЗЕВИ](#), тъй като в противен случай би нарушил забраната на [чл.5, ал.1 от Конституцията](#). Нормата на [чл.35а ЗЕВИ](#) към момента на произнасяне на съда вече не е част от правната система, а следователно не е приложимо право. В тази насока, следва да бъде съобразено приетото в [решение №204 от 09.03.2021г. по гр.дело №3812/2018г. по описа на ВКС, III Г.О.](#); [решение №249 от 15.01.2021г. по гр.дело №4069/2019г. по описа на ВКС, IV Г.О.](#); [решение №72 от 21.04.2020г. по гр.дело №2377/2019г. по описа на ВКС, IV Г.О.](#) и [решение №71 от 06.04.2020г. по гр.дело №3804/2019г. по описа на ВКС, IV Г.О.](#), съгласно които отговорност на НС е приетите от него закони да съответстват на [КРБ](#), защото народните представители поемат като основно свое задължение да я спазват под клетва, която те полагат съгласно [чл.76, ал.2 от КРБ](#) при конституирането на всяко новоизбрано НС. **Приемането на противоконституционен закон е неизпълнение на основното задължение за спазване на [КРБ](#) от мнозинството народни представители. То е във висша степен противоправно, защото съгласно [чл.4, ал.1 от КРБ](#) Република България е правова държава, която се управлява на първо място според [Конституцията](#) и на следващо място според законите на страната. Следователно се налага извода, че приемането на противоконституционен закон е деликт, защото приемането му е противоправно**

деяние (във висша степен) и приложението на противоконституционния закон неизбежно причинява вреди на правните субекти, както на самата ДЪРЖАВА, така и на гражданите и юридическите лица, които са в равна степен подчинени на закона до привеждането му в съответствие с КРБ. ДЪРЖАВАТА не би успявала да поддържа качеството си "правова", ако не съществува ред за хармонизиране на законите с КРБ и осъществяването в действителност на правоотношенията в съответствие с нея. Ако е противоправно това, което нарушава закона, във висша степен противоправно е онова, което нарушава КРБ; и прекратяването на действието на противоконституционния закон е само първата стъпка за възстановяване на накърнеността на правовата държава. Възстановяването на правния ред може да бъде постигнато, като се отмени или прекрати приложението на противоконституционния закон. Ако действието на противоконституционния закон е запазено в някаква част, за ДЪРЖАВАТА възниква задължението да възстанови правото и за тези отношения, които са се осъществили в нарушение на КРБ. ЗКС в своя чл.22, ал.4 е съгласуван с установеното в чл.151, ал.2 от КРБ действие занапред на решенията на съда. Предвиденото в чл.151, ал.2, изр.3 от КРБ неприлагане на обявения за противоконституционен акт, от момента на влизането на решението в сила, е пряка последица от самото решение. Същото има конститутивно действие, тъй като от момента на влизането му в сила обявения за противоконституционен акт не се прилага. То обаче има и установително действие, доколкото установява несъответствието на акта с Конституцията. Това несъответствие съществува от момента на приемането на обявения за противоконституционен акт и затова се счита установено от този момент, а не възниква от момента на влизането на решението на КС в сила. Тъй като обявеният за противоконституционен акт е такъв от момента на приемането си, то и последиците от прилагането му също се явяват в противоречие с КРБ и запазването им би противоречало на принципа на правовата държава. Решението на КС за обявяването на противоконституционността на акта обаче не урежда пряко тези последици. Като последица от него възниква задължението по чл.22, ал.4 от ЗКС на органа постановил акта да уреди възникналите правни последици от прилагането му. Текстът на разпоредбата е формулиран като задължение, а не като право на органа. Той установява не възможността НС да уреди възникналите правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон, но го задължава да направи това, за да възстанови по този начин нарушения конституционен ред. Бездействието на НС да уреди правните последици от прилагането на противоконституционния закон е толкова противоправно, колкото и приемането на такъв закон. С приемането на противоконституционния закон НС нарушава конституционния ред, а с бездействието си, вместо да изпълни задължението си да го възстанови, НС продължава да поддържа нарушения конституционен ред. За НС в правовата държава възниква същото задължение (да възстанови нарушения конституционен ред) и когато то отмени занапред приет от него закон, защото е противоконституционен. Правните последици на влезлите в сила съдебни решения и присъди, индивидуалните административни актове и другите публичноправни актове, издадени въз основа на противоконституционния закон, сключените правни сделки при неговото действие, извършените плащания и други действия при осъществяването на права и в изпълнението на задължения, възникнали непосредствено от действието на противоконституционния закон и от публичноправните актове и сделките, извършени при неговото действие, не може да продължат да съществуват в своето непримиримо противоречие с конституционния ред. Ако те не бъдат уредени по справедлив начин, правовата държава би останала накърнена по правно непоносим начин. Докато НС не уреди всички правни последици от прилагането на

противоконституционния закон чрез приемането на съответни правни норми, които чрез приложението им да компенсират продължаващото нарушение на правата, конституционният ред остава да бъде накърнен, което е несъвместимо с правовата държава. Народните представители имат задължението да спазват не само КРБ, но и закона, който ги задължава да уредят възникналите правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон, за да бъде възстановен напълно конституционния ред. Продължаващите да съществуват правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон винаги се поддават на правна уредба (най-малкото може да бъде създаден облекчен ред за определяне на вида и размера, както и за получаване на надлежното обезщетение), но по различни причини релевантните правни последици може да останат неуредени въобще или да бъдат уредени от НС непълно или неточно. Последното не прави накърнения конституционен ред невъзстановим. Докато поддържат с бездействието си конституционния ред накърнен, мнозинството народни представители ангажират отговорността на държавата да обезщети на общо основание увредените от продължаващото да съществува нарушение на КРБ. Доколкото пожертваното при запазеното действие на противоконституционния закон продължава да е на годно правно основание, увреденият не може да иска връщането и/или надлежно обезщетение от този, който е получил даденото или се е възползвал по друг начин от пожертваното; за увредения остава открита възможността да предяви на общо основание иск срещу държавата за обезщетение на всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Предвид изложеното въззивният съд обосновава извода, че по делото се установява противоправност в поведението на народните представители от 42-рото Народно събрание, както и възлагане по смисъла на чл.49 от ЗЗД от страна на ДЪРЖАВАТА. С оглед установената противоправност във връзка с обявяването на процесните законови разпоредби за противоконституционни е безпредметно обсъждането дали същите нарушават и правото на ЕС.

На следващо място съдът приема, че по делото не е оборена и законоустановената презумпция за вина. Несъстоятелни се явяват доводите на жалбоподателя, че доколкото противоконституционните разпоредби са приети от Народното събрание като колективен орган, то не може да формира вина и тази предпоставка не може да бъде установена по делото. В случая презумпцията за вина се отнася към поведението на членовете на органа, които го конституират - отделните народни представители, които като физически лица са в състояние да проявяват виновно поведение.

На следващо място въззивният съд приема, че по делото са доказани причинените на ищеца вреди в размер на заплатените от него в полза на държавния бюджет такси по чл.35а ЗЕВИ. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, която настоящата инстанция кредитира като обективна и компетентно изготвена, неоспорена от страните в хода на производството, се установява, че за исковия период по издадени от ищеца - „Д.Е.“ ЕООД в качеството на производител на "ЕВН България Електроснабдяване" АД в качеството на купувач фактури "ЕВН България Електроснабдяване" АД е удържало начислена такса по чл.35а, ал. 2 от ЗЕВИ, дължима от ищеца в размер на 15395.67 лв., която сума е внесена в държавния бюджет, в какъвто смисъл са събраните по делото доказателства - писмени такива. Налице е и причинна връзка на вредите с установеното противоправно и виновно поведение на народните представители - таксите са събирани на основание обявените за

противоконституционни разпоредби.

С оглед изложеното, съдът приема, че по делото са доказани елементите на фактическия състав на отговорността на ДЪРЖАВАТА по [чл.49](#), вр. [чл.45](#) от [ЗЗД](#), вр. [чл.7](#) от [Конституцията](#) на Република България и за ищеца по делото е възникнало право на обезщетение за претърпените от него имуществени вреди в размер на сумата от 15395.67 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 17.12.2018г. до окончателното изплащане на сумата, поради което доводите на жалбоподателя в обратния смисъл се явяват неоснователни.

При така обоснования от съда извод за основателност на заявената искова претенция следва да се разгледа своевременно заявеното от страна на ответника правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност, което в случая е направено от първоинстанционния съд, който в обжалваното решение е изложил мотиви за неоснователност на заявеното в този смисъл възражение. Настоящият въззивен състав счита, че по отношение на процесното вземане, произтичащо от непозволено увреждане, е приложим общият давностен срок по [чл.110 ЗЗД](#). Началният момент на тази давност е установен в разпоредбата на [чл.114, ал.3 ЗЗД](#) и е свързан единствено с откриването на дееца - от деня на извършването на непозволеното увреждане, когато деецът е известен още тогава /в частност деецът е изначално известен/, а когато е неизвестен - от деня на неговото откриване. Съдът намира, че давността в случая тече от влизане в сила на [Решение №13 от 31.07.2014г. по конст. дело №1/2014г. на Конституционния съд](#) /обн., ДВ, бр.65 от 06.08.2014г./, с което са обявени за противоконституционни т.2 и т.3 от §6 от [ЗР](#) на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014г. ДВ, бр.109 от 2013г./, с които са създадени [чл.35а, ал.1, ал.2 и ал.3](#), [чл.35б, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4](#), [чл.35в, ал.1, ал.2 и ал.3](#) и [чл.73, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4](#) от Закона за енергията от възобновяеми източници /ДВ, бр.35 от 2011г., посл. изм. и доп., бр.9 от 2013г. /, а именно - [10.08.2014г.](#), тъй като от посочения момент за НС е възникнало задължението да преуреди възникналите правни последици от прилагането на обявените за противоконституционни норми, с неизпълнение на което се поддържа нарушеният с приемането им конституционен ред. Исковата молба е депозирана на 17.12.2018г., т.е. преди изтичане на релевантния за вземанията от непозволено увреждане петгодишен давностен срок, поради което съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че вземането е погасено по давност. В същия смисъл са изложените съображения от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваното решение, които са правилни и съответстват на правилното тълкуване и прилагане на закона и събраните по делото доказателства, поради което настоящият състав напълно ги споделя.

По горните аргументи въззивният съд намира, че по делото е установено кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на [чл.49 ЗЗД](#), вр. [чл. 45 ЗЗД](#), вр. [чл.7 КРБ](#), поради което се налага извод, че в полза на ищеца е възникнало претендираното вземане за сумата от 15395.67 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди - удържани такси по [чл.35а, ал.2 от ЗЕВИ](#), която разпоредба е обявена за противоконституционна с решение №13 от 31.07.2014г. на Конституционния съд на Република България, влязло в сила на 10.08.2014г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 17.12.2018г. до окончателното изплащане на сумата.

Крайните изводи на двете инстанции съвпадат, поради което въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а първоинстанционното

решение в обжалваната част, включително и в частта на разноските, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските в настоящото производство:

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция - неоснователност на подадената въззивна жалба, в полза на жалбоподателя не се дължат разноски. Ответникът по жалбата – ищец в първоинстанционното производство, има право на разноски, като същият претендира разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 980.00 лв.. В хода на устните състезания от страна на въззивника, чрез процесуален представител своевременно е заявено възражение за прекомерност на претендираното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно при отчитане фактическата и правна сложност на спора, броя на проведените по делото открити съдебни заседания - едно открито съдебно заседание на 10.11.2022г. и обема на осъществената правна защита, изразяваща се в подаване на отговор на въззивна жалба, с който е взето становище по множеството възражения на жалбоподателя, и процесуално представителство в откритото съдебно заседание пред въззивната инстанция. Неоснователни са оплакванията на въззивника, че претендираните разноски за адвокатско възнаграждение не са доказани. Видно от представения договор за предоставяне на правни услуги от 20.10.2022г., уговореното адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 980.00 лв. е платено от въззиваемия в брой. При така установеното на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на въззиваемата страна следва да се присъди сумата от 980.00 лв., представляваща сторени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

По частната жалба:

Частната жалба е депозирана в законния срок, от заинтересована страна срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, предвид което нейното разглеждане се явява процесуално допустимо.

Разгледа по същество частната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Обжалваното определение №20027836, постановено в закрито съдебно заседание на 29.01.2021г., с което е оставено без уважение искане на ищеца по реда на чл.248 от ГПК, за изменение на решение №202255829 от 19.11.2020г., в частта за разноските, е правилно и законосъобразно. Въззивният съд споделя изложените в обжалваното определение аргументи, че разноските на страните действително се присъждат с оглед изхода на спора, като в конкретната хипотеза, при която са предявени главен иск и при условията на евентуалност иск, и при отхвърляне на главния иск на ответника следва да се присъдят разноски, което в случая е направено от първостепенния съд с решение №202255829 от 19.11.2020г., в което в полза на ответника - ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, е присъдена сумата от 150.00 лв., юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по отхвърления главен иск. Не може да бъде споделен доводът на частния жалбоподател – ищец по делото, че разноски по всеки иск, респективно по отхвърления главен иск, не следва да се присъждат в полза на ответника, като отговорността за разноски следва да се определи в зависимост от изхода на делото по евентуалния иск. Разпоредбата на чл.78, ал.3 ГПК урежда правото на ответника да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. Посочената правна норма намира приложение и в хипотезата, когато е отхвърлен предявения главен иск, при която ответникът има право на разноски, които в случая са своевременно заявени. Неоснователен е доводът, поддържан от частния жалбоподател,

че след като съгласно правилото по чл.72, ал.1 ГПК при предявени с една искова молба евентуално съединени искове дължимата държавна такса е една, съответно едно е адвокатското възнаграждение на процесуалния представител, поради което в хипотеза, в която ответникът е осъден по евентуалния иск, не му се следват разноски по отхвърления главен иск. Настоящият въззивен състав счита, че позоваването на правилото по чл.72, ал.1 ГПК за държавната такса не може да дерогира чл.78 ГПК, според който разноските се присъждат съразмерно с уважената част от иска. Или, отговорността за разноски следва да се разглежда във връзка с изхода на делото по всеки отделен иск, както в случая е направил и първостепенния съд – с постановеното решение №202255829 от 19.11.2020г. е присъдил в полза на ответника - ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, сумата от 150.00 лв., юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по отхвърления главен иск. Следователно обжалваното определение се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, респективно подадената частна жалба да се остави без уважение.

Воден от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Г.О., III-В състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №202255829 от 19.11.2020г., постановено по гр.дело №79436/2018г. по описа на СРС, I Г.О., 125-ми състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, с адрес: град София, ул. "****", да заплати на „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: с.Маломирово, община Елхово, обл.Ямбол, на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 980.00 лв., направени разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба, подадена от ищеца - „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: с.Маломирово, община Елхово, обл.Ямбол, срещу определение №20027836, постановено в закрито съдебно заседание на 29.01.2021г. по гр.дело №79436/2018г. по описа на СРС, I Г.О., 125-ми състав, с което е оставена без уважение молба /озаглавена искане/ вх. №25185328/11.12.2020г., подадена от „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, за изменение на решение №202255829 от 19.11.2020г. в частта за разноските, в която е осъден „Д.Е.“ ЕООД, с ЕИК ****, да заплати на ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на финансите, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 150.00 лв., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от съобщението до страните, че е постановено при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____